

Sinds zijn veertiende is Pol Arnauts kajotter in hart en nieren. Hij zei de jeugdbeweging nooit vaarwel, doet er vandaag zelfs dienst als pastor in de regio Brussel en Vlaams-Brabant. Ook bij het ACW staat Arnauts in voor de pastoraal. Samen met echtgenote Myriam stond hij dan weer mee aan de wieg van de bijzondere gidsvereniging Tochten van Hoop. Allemaal ingrediënten voor een boeiend gesprek.

Lieve Wouters

'Ik bid en werk al joggend'

POL Arnauts is een doener. Vraag je hem wie hij is, dan steekt hij vol enthousiasme van wal en somt naar hartenlust de projecten en engagementen op die zijn agenda vullen. Nu houden we wel van zulke mensen die weten waar hun handen staan, maar we willen toch even dieper graven en de mens achter de volle agenda leren kennen. Op een zonnige herfstdag op een verlaten terrasje aan het station van Leuven - hoe mooi kan het leven zijn - stellen we de vraag opnieuw.

- Wie is Pol Arnauts?

Ik was veertien toen twee jongeren me uitnodigden om kennis te maken met de KAJ. Hun manier van aanspreken beviel me wel en zo rolde ik in de jeugdbeweging. Ze vroegen me wat ik zoal deed in mijn vrije tijd - ik amuseerde me toen wat op een gitaar - en prompt werd een activiteit georganiseerd waarin daaraan ruimte werd gegeven. Zo leerde ik delen met anderen waaraan ik zelf plezier beleef. Ik mocht gitaar spelen tijdens de vieringen en voelde dat ze in mij gingen geloven. Dat zet je aan om verder te gaan. Ik ging godsdienstwetenschappen studeren en werd vrijgesteld bij KAJ. Later kwam dan de vraag om als pastor aan de slag te gaan.

- Wat probeer je die jonge mensen mee te geven?

In de jaarwerkingen maken we onszelf er altijd weer attent op dat we de talenten van onze leden als uitgangspunt moeten nemen, om hen van daaruit te doen groeien en zich dienstbaar te maken. Inleefreizen zijn altijd unieke gelegenheden om zowel de onderlinge verbondenheid als de solidariteit met en de betrokkenheid op de wereld te doen groeien. Ik denk aan de reis onlangs naar de Filipijnen. Kort nadat de deelnemers terug waren, bereikte ons het nieuws dat de vakbondsleider die ze enkele weken eerder ontmoet hadden, was vermoord. Niemand die dan nog onverschillig de nieuwsberichten volgt. Dat kan ik je wel verzekeren.

Bij de kajotters vond ik mijn roeping om vanuit een sterke verbondenheid met Kerk en geloof

mensen te begeleiden en het beste in hen naar boven te laten komen. Ik merk dat vele jongeren worstelen met een negatief zelfbeeld. Het is een mooie opdracht hen te helpen ontdekken dat ze veel mogelijkheden in zich hebben en dat ze op hun beurt ook anderen kunnen bevestigen om positiever naar zichzelf en hun omgeving te kijken.

- Vertrek je van diezelfde insteek als pastor bij het ACW, meer bepaald in de werknemersbeweging KWB?

Deze organisatie biedt vormingsactiviteiten aan voor werknemers. Ook hier proberen we jonge mensen te bereiken. Omdat ze minder snel toehappen voor het traditionele vormingswerk, lasten we een cursus joggen in. Zelf loop ik twee keer wekelijks tien kilometer. Ideaal om tot rust te komen, te bidden zelfs. Maar ook in groepsverband joggen biedt vele mogelijkheden. Je kunt mensen moed inspreken en raad geven, leren solidair zijn en op elkaar wachten. Vóór je het beseft, heb je nieuwe vrienden. Intussen worden de kinderen opgevangen

bij een kindertraining. Geschikt dus voor jonge ouders, die via deze laagdrempelige activiteit onze organisatie leren kennen en meer betrokken raken bij het verenigingsleven.

- Hoe raakte je betrokken bij de gidsvereniging Tochten van Hoop?

Werken tegen uitsluiting en voor verdraagzaamheid, dat houdt me enorm bezig. Ik woon zelf in Laken. De problemen van de grootstad liggen aan mijn voordeur voor het oprapen. Het ontmoedigt me niet, zet me net aan tot actie. In Brussel gebeuren er, voornamelijk op initiatief van de Kerk, enorm veel mooie dingen. Je moet ze willen zien en mee beleven.

Zo is de gidsvereniging Tochten van Hoop ontstaan, waarvan ik momenteel voorzitter ben. We mochten vorig jaar ruim tweehonderd wandelingen langs hoopgevende projecten gidsen. Onze vereniging bestaat nog maar vier jaar, maar kent al navolging in Antwerpen, Gent en Brugge. De verzuuring heeft zich makkelijk een weg gebaad van de stad naar het platteland. Laat nu ook de hoop zich

verspreiden tot in het kleinste gehucht.

- Jij laat je blijkbaar niet makkelijk ontmoedigen.

Moelijk wordt het pas als je je innerlijke drijfveer niet krachtig houdt.

- Waar vind jij plaatsen om je batterijen op te laden?

Daar waar mensen het voor elkaar opnemen, vind ik telkens weer de motivatie om voort te gaan. In de Sint-Jorisite, bijvoorbeeld, waar asielzoekers worden opgevangen. Eén van de gidsen van Tochten van Hoop is een ex-gedetineerde. Hij leidt mensen rond en vertelt vanuit zijn eigen ervaringen hoe Brussel eruit ziet voor een gevangene. Die man heeft dankzij ons project weer een doel in het leven. Mensen zoals hij zijn telkens weer een uitnodiging om medestander te worden in de strijd tegen een-

Besmet vanuit de stad de verzuring het hele land, zo moet ook de hoop mensen aansteken tot in het kleinste gehucht

zaamheid en onderdrukking.

Ook de interculturele en interreligieuze ontmoeting motiveert mij enorm. Onlangs speelde een Franstalige schepen me de vraag door van een jongen van Marokkanse afkomst die hulp zocht om het Nederlands onder de knie te krijgen. Ik zocht zijn familie op en werd er heel warm onthaald. Het deed me opnieuw beseffen hoe belangrijk huisbezoeken zijn. Zo leer je elkaar pas echt kennen.

In mijn buurt wonen veel mensen van buitenlandse afkomst, vaak Oost-Europeaan. Het snelle verloop maakt het moeilijk elkaar beter te

leren kennen. Des te belangrijker is het verenigingsleven, waar banden worden gesmeed en een buurt meer samenhang krijgt. Onze KWB-afdeling telt zestien nationaliteiten. Heel verrijkend.

Ook de ontmoeting met mensen van KAJ of KWB stimuleert me. Hun vragen dagen me uit om mijn geloof en engagement telkens opnieuw te formuleren en waar te maken. Ze doen me groeien, leiden me ertoe bepaalde keuzes te maken. 's Zondags gaan we met heel het gezin naar de kerk. Onze kinderen zijn tien, twaalf en zestien. Ze voelen zich er goed bij. Zo is het christelijke getuigenis altijd aanwezig in ons gezin.

De Kerk is voor mij een krachtige beweging van mensen die zich willen inzetten voor het evangelie, een groep van mensen waarin je je innerlijke drijfveer kunt voeden, waar je de bron altijd uitdrukkelijk kunt aanboren. Voor vele beroepskrachten in de katholieke zuil is die band niet vanzelfsprekend. Terwijl we net daar een aanbod vinden om na te denken over de 'k' in onze bewegingen.

Lees ook het boek van Tochten van Hoop, *Ik heb vandaag een mens gezien... en er was plaats voor twee*, Halewijn, Antwerpen, 2006, 164 blz., 16 euro. Bestellen kan door overschrijving op rekening 220-0971727-17 van Uitgeverij Halewijn. Vermeld bij mededeling duidelijk het aantal exemplaren evenals „code 237”.